

Le nom par lequel vous êtes appelés

Par B. Corey Cuvelier
des soixante-dix

Emri me të Cilin do të Thirreni

Nga Plaku B. Kori Kuvelier,
i Të Shtatëdhjetëve

Conférence générale d'octobre 2025

Que signifie être appelé par le nom du Christ ?

Le président Nelson a enseigné que si le Seigneur nous parlait directement, la première chose qu'il s'assurerait que nous comprenions est notre véritable identité : nous sommes enfants de Dieu, enfants de l'alliance et disciples de Jésus-Christ. Tout autre identifiant finira par nous décevoir.

J'en ai moi-même fait l'expérience quand mon fils aîné a reçu son premier téléphone portable. Avec beaucoup d'enthousiasme, il a commencé à enregistrer dans ses contacts le nom des membres de sa famille et de ses amis. Un jour, j'ai remarqué que sa mère l'appelait. Sur l'écran s'affichait le nom « Mère ». C'était un choix sensé et distingué et, je l'admets, un signe de respect envers celle qui est le meilleur parent chez nous. Naturellement, cela a éveillé ma curiosité. Quel nom m'avait-il donné ?

J'ai fait défiler ses contacts, supposant que si Wendi était « Mère », je devais être « Père ». Je n'ai pas trouvé. J'ai cherché « Papa ». Toujours rien. Ma curiosité s'est transformée en légère inquiétude. M'appelait-il « Corey » ? Non. En désespoir de cause, je me suis dit : « Nous sommes des joueurs de foot, peut-être qu'il m'a appelé 'Pelé.' » Mais je rêvais sans doute un peu. Finalement, j'ai appelé son numéro et deux mots sont apparus sur son écran : « Pas Mère » !

Frères et sœurs, par quel nom êtes-vous appelés ?

Jésus a appelé ceux qui le suivaient par de nombreux noms : disciples. Fils et filles. Enfants des prophètes. Brebis. Amis. Lumière du monde. Saints. Chacun d'eux a une signification éternelle et souligne une relation personnelle avec le

Çfarë do të thotë të thirremi me emrin e Krishtit?

Presidenti Rasëll M. Nelson ka dhënë mësim se, nëse Zoti do të na fliste drejtpërsëdrejti, gjëja e parë që Ai do të sigurohej që ne të kuptonim, është identiteti ynë i vërtetë: ne jemi fëmijë të Perëndisë, fëmijë të besëlidhjes dhe dishepuj të Jezu Krishtit. Çdo etiketim tjetër përfundimisht do të na lërë në baltë.

E mësova këtë vetë kur djali im më i madh mori telefonin e parë celular. Me entuziazëm të madh, ai filloi të hidhte emrat e familjarëve dhe miqve te kontaktet. Një ditë, vura re se po i telefononte e ëma. Në ekran u shfaq emri “Nëna”. Ajo ishte një zgjedhje me mend dhe dinjitoze dhe e pranoj, një shenjë respekti për prindin më të mirë në shtëpinë tonë. Natyrisht, u bëra kureshtar. Çfarë emri më kishte vënë mua?

Rrëshqita nëpër kontaktet e tij, duke hamendësuar që nëse Uendi ishte “Nëna”, unë duhej të isha “Ati”. Nuk e gjeta. Kërkova emrin “Babi”. Ende asgjë. Kureshtja m'u kthye disi në shqetësim. “Mos më quan ‘Kori’?” Jo. Në një përpjekje të fundit, mendova: “Ne jemi futbollistë, mbase më quan ‘Pelé’”. Kështu uroj. Në fund, i rashë numrit të tij dhe tri fjalë u shfaqën në ekranin e tij: “Nuk është Nëna”.

Vëllezër dhe motra, me çfarë emri ju thërrasin ju?

Jezusi i thirri ndjekësit e Tij me emra të shumtë: Dishepuj. Bij dhe bija. Fëmijë të profetëve. Dele. Miq. Drita e botës. Shenjtorë. Secili emër mbart domethënie të përzetshme dhe nënvizon një marrëdhënie vetjake me Shpëtimtarin.

Sauveur.

Mais parmi ces noms, il en est un qui s'élève au-dessus des autres, le nom du Christ. Dans le Livre de Mormon, le roi Benjamin a enseigné avec puissance :

« Il n'y a aucun autre nom donné par lequel le salut vienne ; c'est pourquoi, je voudrais que vous preniez sur vous le nom du Christ. [...] »

« Et il arrivera que quiconque fait cela se trouvera à la droite de Dieu, car il connaîtra le nom par lequel il est appelé ; car il sera appelé par le nom du Christ. »

Les personnes qui prennent sur elles le nom du Christ deviennent ses disciples et ses témoins. Dans le livre des Actes, nous lisons qu'après la résurrection de Jésus-Christ, des témoins choisis ont reçu le commandement de témoigner que quiconque croyait en Jésus, était baptisé et recevait le Saint-Esprit recevait la rémission de ses péchés. Ceux qui recevaient ces ordonnances sacrées se joignaient à l'Église, devenaient des disciples et étaient appelés chrétiens. Le Livre de Mormon décrit aussi les personnes qui croient au Christ comme étant des chrétiens et le peuple de l'alliance comme étant « les enfants du Christ, ses fils et ses filles ».

Que signifie être appelé par le nom du Christ ? Cela signifie contracter et respecter des alliances, se souvenir toujours de lui, respecter ses commandements et être « disposés à [...] être les témoins de Dieu en tout temps et en toutes choses ». Cela signifie se tenir aux côtés des prophètes et des apôtres lorsqu'ils portent le message du Christ avec sa doctrine, ses alliances et ses ordonnances, dans le monde entier. Cela signifie aussi servir autrui pour soulager la souffrance, être une lumière et apporter à tous l'espérance en Christ. Bien sûr, c'est une quête qui dure toute la vie. Le prophète Joseph Smith a enseigné : « C'est un état auquel aucun homme n'est jamais arrivé en un instant. »

Étant donné que le chemin du disciple demande du temps et des efforts bâtis « ligne sur ligne, précepte sur précepte », il est facile de se laisser prendre par les titres du monde. Ceux-ci n'ont qu'une valeur temporaire et ne suffiront jamais à eux seuls. La rédemption et les choses de l'éternité ne viennent que « dans et par l'intermédiaire du saint Messie ». Par conséquent, suivre le conseil du prophète de faire de sa vie de disciple une priorité est un choix à la fois oppor-

Por midis këtyre emrave, njëri ngrihet mbi pjesën tjetër – emri i Krishtit. Në Librin e Mormonit, mbreti Beniamin dha mësim fuqimisht:

“Nuk ka emër tjetër nëpërmjet të cilit të vijë shpëtimi; prandaj, unë do të doja që ju të merrni mbi vete emrin e Krishtit. ...”

Dhe do të ndodhë, që cilido që e bën këtë, do të gjendet në krahun e djathtë të Perëndisë, pasi ai do të dijë emrin me të cilin thirret; pasi ai do të thirret me emrin e Krishtit.”

Ata që marrin mbi vete emrin e Krishtit, bëhen dishepujt dhe dëshmitarët e Tij. Në librin Veprat e Apostujve, lexojmë se pas Ringjalljes së Jezu Krishtit, dëshmitarë të zgjedhur u urdhëruan të dëshmonin se kushdo që besonte te Jezusi, pagëzohej dhe merrte Frymën e Shenjtë, do të merrte një heqje të mëkateve. Ata që i morën këto ordinaanca të shenjta, u bashkuan me Kishën, u bënë dishepuj dhe u quajtën të krishterë. Libri i Mormonit gjithashtu i përshkruan besimtarët në Krisht si të krishterë dhe popullin e besëlidhjes si “fëmijët e Krishtit, bijtë e tij dhe bijat e tij”.

Çfarë do të thotë të thirremi me emrin e Krishtit? Do të thotë të bëjmë besëlidhje dhe t'i mbajmë, ta kujtojmë gjithmonë Atë, të mbajmë urdhërimet e Tij dhe të jemi “të gatshëm ... të qëndrojmë” si dëshmitarë të Perëndisë në të gjitha kohërat dhe në të gjitha gjërat”. Do të thotë të qëndrojmë me profetët dhe apostujt teksa ata e bartin mesazhin e Krishtit nëpër botë, me doktrinën, besëlidhjet dhe ordinaancat e tij. Do të thotë edhe t'u shërbejmë të tjerëve për të lehtësuar vuajtjen, të jemi një dritë dhe t'u sjellim shpresën te Krishti të gjithë njerëzve. Sigurisht, kjo është një përpjekje që zgjat gjithë jetën. Profeti Jozef Smith dha mësim se “kjo është një gjendje tek e cila askush ndonjëherë nuk ka arritur brenda një çasti”.

Për shkak se rrugëtimi i dishepullimit do kohë dhe përpjekje që ndërtohen “rresht pas rreshti, parim pas parimi”, është e lehtë të ngecim në titujt nga bota. Këta tituj sjellin vetëm vlerë të përkohshme dhe nuk do të jenë kurrë të mjaftueshëm më vete. Shëlbimi dhe gjërat e përjetësisë vijnë vetëm “nëpërmjet Mesias së Shenjtë”. Prandaj këshilla profetike vijuese për ta bërë dishepullimin një përparësi është sa e kohës aq edhe e urtë, veçanërisht në një epokë me kaq

tun et sage, surtout à une époque où tant de voix et d'influences concurrentes s'affrontent. C'est l'essence du message du roi Benjamin, qui a dit : « Je voudrais que vous vous souveniez de toujours retenir le nom [du Christ] écrit dans votre cœur, afin [...] que vous entendiez et connaissiez la voix par laquelle vous serez appelés, et aussi le nom par lequel il vous appellera. »

J'ai vu cela dans ma propre famille. Mon arrière-grand-père, Martin Gassner, a été changé à jamais parce qu'un humble président de branche a répondu à l'appel du Sauveur. En Allemagne, en 1909, les temps étaient durs et l'argent se faisait rare. Martin travaillait comme soudeur dans une usine de fabrication de tuyaux. De son propre aveu, la plupart des jours de paie se terminaient au pub pour boire, fumer et payer des tournées à ses collègues. Sa femme l'a finalement averti que s'il ne changeait pas, elle partirait.

Un jour, un collègue de Martin l'a croisé sur le chemin du pub, une brochure religieuse froissée à la main. Il l'avait trouvée par terre et a expliqué à Martin qu'il avait ressenti quelque chose de spécial après avoir lu la brochure intitulée « Was wissen Sie von den Mormonen ? » qui se traduit par « Que savez-vous des mormons ? » Le titre a certainement changé depuis.

Une adresse imprimée au dos était juste assez lisible pour déchiffrer l'emplacement de l'église. Elle se trouvait à une distance considérable, mais ils avaient été touchés par ce qu'ils avaient lu et ont décidé de prendre le train ce dimanche-là pour en savoir plus. Quand ils sont arrivés, ils ont découvert que l'adresse n'était pas celle de l'église qu'ils s'attendaient à y trouver, mais celle d'une entreprise de pompes funèbres. Martin a hésité, car une église dans un funérarium, cela ressemblait un peu trop à un forfait tout compris.

Mais à l'étage, dans une salle louée, ils ont trouvé un petit groupe de saints. Un homme les a invités à une réunion de témoignage. Martin a été touché par l'Esprit et a été tellement impressionné par les témoignages simples et fervents qu'il a rendu le sien. C'est là, dans cet endroit des plus improbables, qu'il a déclaré qu'il savait déjà que cela devait être vrai.

Plus tard, l'homme s'est présenté comme étant le président de branche et a demandé s'ils reviendraient. Martin a expliqué qu'il vivait trop loin et qu'il n'avait pas les moyens de faire le déplacement chaque semaine. Le président de branche a simplement dit : « Suivez-moi. »

shumë zëra dhe ndikime konkurruese. Kjo ishte në thelb të këshillës së mbretit Benjamin kur tha: “Unë do të doja që ta kujtoni dhe ta mbani emrin [e Krishtit] gjithmonë të shkruar në zemrat tuaja, ... që ju të dëgjoni dhe të dini zërin nga i cili do të thirreni dhe gjithashtu emrin me të cilin ai do t'ju thërrasë”.

E kam parë këtë në vetë familjen time. Stërgjyshi im, Martin Gasneri, ndryshoi përgjithmonë për shkak se një president i përulur i një dege iu përgjigj thirrjes së Shpëtimtarit. Në Gjermani, në vitin 1909, qe një periudhë e vështirë dhe paratë ishin të pakta. Martini punonte si saldator në një fabrikë që prodhonte tuba. Siç e ka pranuar vetë, shumica e ditëve kur merrte pagën përfundonin në pije, duhan dhe qerasje të shokëve në pijetore. Bashkëshortja e tij përfundimisht e paralajmëroi se, në qoftë se nuk ndryshonte, ajo do ta linte.

Një ditë, kolegu i punës së Martinit e takoi atë rrugës për në pijetore me një broshurë fetare të bërë shuk në dorë. E kishte gjetur në rrugë dhe i tha Martinit se ndjeu diçka ndryshe pas leximit të fletëpalosjes me titull “Was wissen Sie von den Mormonen?” ose “Çfarë Dini Ju për Mormonët?”. Jam i sigurt që titulli ka ndryshuar.

Një adresë e shtypur në anën e prapme mund të lexohej aq sa për të deshifruar ku ndodhej kisha. Ishte goxha larg, por ata u prekën nga ajo që lexuan, dhe vendosën të merrnin trenin atë të diel për të bërë kërkime. Kur mbërritën, zbuluan se adresa nuk ishte e kishës që prisnin, por e një shërbimi funeral. Martini ngurroi sepse, vërtet, një kishë në një godinë funerali ishte një ofertë tepër e çuditshme.

Por në katin e sipërm, në një sallë të marrë me qira, gjetën një grup të vogël shenjtorësh. Një burrë i ftoi në mbledhjen e dëshmive. Shpirti e preku Martinin dhe atij i lanë aq shumë mbresa dëshmitë e thjeshta, të zjarrta saqë dhe ai dha dëshmi. Dhe aty, në atë vend aq të pazakontë, ai tha se tashmë e dinte që duhej të ishte e vërtetë.

Paskëtaj burri u prezantua si presidenti i degës dhe i pyeti a do të vinin përsëri. Martini shpjegoi se jetonte shumë larg prej andej dhe nuk mund ta përballonte rrugën javë për javë. Presidenti i degës u tha thjesht: “Më ndiqni”.

Ils ont marché jusqu'à une usine voisine où travaillait un ami du président de branche. Après une courte conversation, Martin et son ami se sont vu proposer un emploi. Ensuite, le président de branche les a conduits dans un immeuble et a trouvé un logement pour leurs familles.

Tout cela s'est passé en à peine deux heures. La famille de Martin a déménagé la semaine suivante. Six mois plus tard, ils se sont fait baptiser. L'homme autrefois connu comme un ivrogne invétéré est devenu si fervent dans sa nouvelle religion que les gens de la ville ont commencé à l'appeler, peut-être ironiquement, « le prêtre ».

Quant au président de branche, je ne peux pas vous dire son nom, son identité a été perdue avec le temps. Mais je l'appelle un disciple, un ambassadeur, un chrétien, un bon Samaritain et un ami. Son influence rayonne encore cent seize ans plus tard, et je marche dans ses pas de disciple.

Un dicton dit que l'on peut compter le nombre de pépins dans une pomme, mais pas le nombre de pommes dans un pépin. La semence plantée par le président de branche a produit d'innombrables fruits. Il était loin de se douter que, quarante-huit ans plus tard, plusieurs générations de la famille de Martin, des deux côtés du voile, seraient scellées dans le temple de Berne, en Suisse.

Les plus grands sermons sont peut-être ceux que nous n'entendons jamais, mais que nous voyons dans les actions discrètes et modestes observées dans la vie de personnes ordinaires qui, essayant d'être comme Jésus, vont de lieu en lieu faisant du bien. Ce que ce président de branche bienveillant a fait ne faisait pas partie d'une liste de choses à faire. Il vivait simplement l'Évangile de la manière décrite dans le livre d'Alma : « Ils ne renvoyaient aucun de ceux [...] qui avaient faim, ou qui avaient soif, ou qui étaient malades, [...] ils étaient généreux envers tous, jeunes et vieux [...] hommes et femmes. » Et, un point que nous ne devons pas négliger est qu'ils n'ont renvoyé personne, « qu'ils fussent hors de l'Église ou dans l'Église ».

Ceux qui prennent sur eux le nom du Christ reconnaissent que, comme Joseph Smith l'a dit : « Un homme rempli de l'amour divin ne se contente pas d'être une bénédiction pour sa famille, mais il parcourt le monde entier, cherchant à être une bénédiction pour tout le genre humain. »

Ata kaluan nëpër disa rrugica drejt një fabrike aty pranë ku punonte miku i presidentit të degës. Pas një bashkëbisedimi të shkurtër, Martinit dhe mikut të tij iu ofrua nga një vend pune. Më pas, presidenti i degës i udhëhoqi drejt një pallati me shumë hyrje dhe iu siguroi strehim për familjet.

E gjithë kjo ndodhi brenda dy orësh. Familja e Martinit u shpërngul javën pasuese. Gjashtë muaj më vonë ata u pagëzuan. Burri që dikur njihej si pijanec i pashpresë, u bë aq i flaktë në besimin e tij të ri sa që njerëzit në qytet filluan ta thërrisnin “prifti”, ndoshta jo dhe me aq dashuri.

Sa për presidentin e degës, nuk mund t'jua them emrin e tij, identiteti i tij është harruar me kalimin e kohës. Por e thërras dishepull, ambasador, të krishterë, samaritan të mirëdhe mik. Ndikimi i tij ndihet ende 116 vjet më vonë dhe unë qëndroj mbi supet e dishepullimit të tij.

“Ka një thënie që thotë se farat brenda një molle mund të numërohen, por mollët që vijnë nga një farë, nuk mund të numërohen.” Fara e mbjellë nga presidenti i degës ka prodhuar fruta të panumërta. Ai nuk kishte se si ta dinte se 48 vjet më vonë, disa breza të familjes së Martinit, nga të dyja anët e velit, do të vuloseshin në tempullin e Bernës në Zvicër.

Ndoshta predikimet më të mëdha janë ato që nuk i dëgjojmë kurrë, por që i shohim në veprimet dhe veprat e heshtura e të thjeshta që vërehen në jetën e njerëzve të zakonshëm të cilët, në përpjekje për të qenë si Jezusi, e përshkrijnë vendin duke bërë mirë. Ajo që bëri ky president dege zemërbardhë, nuk ishte pjesë e një liste me detyra. Ai thjesht po e jetonte ungjillin sikurse përshkruhet në librin e Almës: “Ata nuk përzinin askënd ... që ishte i urit, ose që ishte i etur, ose që ishte i sëmurë, ... ata ishin bujarë me të gjithë, si pleq ashtu dhe të rinj, ... si burra ashtu dhe gra”. Dhe një pikë që nuk duhet ta anashkalojmë, është se ata nuk përzinin askënd “qoftë ... pjesëtarë ose ... jopjesëtarë të kishës”.

Ata që e marrin mbi vete emrin e Krishtit, e pranojnë se, sikurse tha Jozef Smithi: “Një njeri i mbushur me dashurinë e Perëndisë nuk kënaqet vetëm me bekimin e familjes së tij, por endet në të gjithë botën, i dëshiruar që të bekojë të gjithë racën njerëzore”.

C'est ainsi que Jésus a vécu. En fait, il a tant fait que ses disciples ne pouvaient pas tout écrire. L'apôtre Jean a écrit : « Jésus a fait encore beaucoup d'autres choses ; si on les écrivait en détail, je ne pense pas que le monde même puisse contenir les livres qu'on écrirait. »

Efforçons-nous de suivre l'exemple du Christ, de faire le bien et de faire de notre vie de disciple une priorité constante, afin que chacune de nos interactions avec les autres leur fasse ressentir l'amour de Dieu et le pouvoir du Saint-Esprit qui confirme. Nous pourrions alors nous joindre à mon arrière-grand-père et à des millions d'autres qui ont déclaré, comme le disciple André : « Nous avons trouvé le Messie. »

En fin de compte, notre identité n'est pas définie par le monde. Mais notre condition de disciple est définie par les ordonnances que nous recevons, les alliances que nous respectons et l'amour que nous montrons à Dieu et à notre prochain en faisant simplement le bien. Comme l'a enseigné le président Nelson, nous sommes réellement enfants de Dieu, enfants de l'alliance, disciples de Jésus-Christ.

Je témoigne que Jésus-Christ vit et qu'il nous a rachetés. C'est lui qui a dit : « Je t'appelle par ton nom : tu es à moi ! » Au nom de Jésus-Christ. Amen.

Kjo është mënyra si jetoi Jezusi. Në fakt, Ai bëri aq shumë gjëra sa që dishepujt e Tij nuk mund t'i shkruanin dot të gjitha. Apostulli Gjon shënoi: “Janë edhe shumë gjëra të tjera që i bëri Jezusi, të cilat, po të shkruheshin një nga një, unë mendoj se nuk do të mjaftonte mbarë bota që t'i nxinte librat që do të mund të shkruheshin”.

Le të përpiqemi fort ta ndjekim shembullin e Krishtit, duke bërë mirë dhe duke e bërë dishepullimin një përparësi gjatë gjithë jetës në mënyrë që, sa herë të ndërveprojmë me të tjerët, ata do ta ndiejnë dashurinë e Perëndisë dhe fuqinë vërtetuese të Frymës së Shenjtë. Atëherë mund t'i bashkohemi stërgjyshit tim dhe miliona të tjerëve që kanë deklaruar, si dishepulli Andrea: “E gjetëm Mesian”.

Në fund, identiteti ynë nuk përcaktohet nga bota. Por dishepullimi ynë përcaktohet nga ordinancat që marrim, besëlidhjet që mbajmë, dhe nga dashuria që i tregojmë Perëndisë dhe të afërmit tonë thjesht duke bërë mirë. Siç dha mësim Presidenti Nelson, ne jemi vërtet fëmijët e Perëndisë, fëmijët e besëlidhjes, dishepujt e Jezu Krishtit.

Dëshmoj se Jezu Krishti jeton dhe na ka shëlbuar. Ai është pikërisht Ai që tha: “Të kam thirrur me emër; ti më përket mua”. Në emrin e Jezu Krishtit, amen.